

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 30 grudnia 2021 r.

Pozycja 203

POSTANOWIENIE z dnia 29 września 2021 r. Sygn. akt Ts 140/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Krystyna Pawłowicz,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej S.W. w sprawie zgodności:

art. 53 § 2b w związku z art. 52 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.) w związku z art. 37 § 1 i 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.), rozumianych w ten sposób, że „warunkiem dopuszczalności skargi do sądu administracyjnego na przewlekłość postępowania prowadzonego na podstawie przepisów k.p.a., jest wniesienie ponaglenia w toku postępowania, którego prowadzenie w sposób przewlekły kwestionuje się w skardze”, z art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 10 maja 2021 r. (data nadania) S.W. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

15 czerwca 2012 r. skarżący złożył wniosek o ustalenie warunków zabudowy dla inwestycji realizowanej na działce położonej w miejscowości S., Gmina T. Decyzją z 28 czerwca 2013 r. (znak: [...]) Wójt Gminy T. (dalej: Wójt) po ponownym rozpoznaniu sprawy odmówił ustalenia warunków zabudowy. Rozstrzygnięcie to zostało utrzymane w mocy decyzją Samorządowego Kolegium Odwoławczego w P. (dalej: SKO) z 19 marca 2014 r. (znak: [...]).

Skarżący 29 listopada 2018 r. wystąpił do SKO z ponagleniem (nazwanym zażaleniem) na przewlekłe prowadzenie postępowania przez Wójta w sprawie zakończonej jego decyzją z 28 czerwca 2013 r. SKO postanowieniem z 17 grudnia 2018 r. uznało je za nieuzasadnione. 7 stycznia 2019 r. skarżący wniosł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P. (dalej: WSA) skargę na przewlekłe prowadzenie tego postępowania. Domagał się w niej

stwierdzenia jego przewlekłości, wymierzenia organowi grzywny oraz zasądzenia kosztów postępowania.

Postanowieniem z 13 sierpnia 2019 r. (sygn. akt [...]) WSA zawiesił postępowanie sądowoadministracyjne z uwagi na przedstawienie przez Naczelnego Sąd Administracyjny (dalej: NSA), w sprawie o sygnaturze akt [...], zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, a mającego istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego, tj. „Czy wniesienie skargi na przewlekłe prowadzenie postępowania po jego zakończeniu i wydaniu ostatecznej decyzji stanowi przeszkodę w merytorycznym rozpoznaniu takiej skargi przez sąd administracyjny w zakresie rozstrzygnięcia na podstawie art. 149 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi?”. Postępowanie zawieszono do czasu wyjaśnienia powyższego zagadnienia.

WSA postanowieniem z 18 września 2020 r. (sygn. akt jw.) podjął zawieszone postępowanie i w odrębnym, zapadłym tego samego dnia odrzucił skargę na przewlekłe prowadzenie postępowania. Skarga kasacyjna od powyższego orzeczenia WSA została oddalona postanowieniem z 16 grudnia 2020 r. (sygn. akt [...]). Orzeczenie to, wskazane przez skarżącego jako ostateczne w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji, zostało mu doręczone 13 stycznia 2021 r.

Prezes Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 18 czerwca 2021 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 30 czerwca 2021 r.), na podstawie art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393), wezwał skarżącego do usunięcia braków formalnych skargi przez doręczenie odpisów lub poświadczonych przez pełnomocnika skarżącego za zgodność z oryginałem kopii (wraz z czterema kopiami) postanowień WSA z 18 września 2020 r. (sygn. akt [...]) oraz SKO z 17 grudnia 2018 r. Skarżący został także zobowiązany do doręczenia pełnomocnictwa szczególnego do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej, a także reprezentowania go w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym.

W terminie wskazanym w zarządzeniu do Trybunału Konstytucyjnego nie wpłynęło żadne pismo procesowe.

Skarżący twierdzi, że zakwestionowane w skardze konstytucyjnej przepisy, rozumiane w sposób przedstawiony w postanowieniu składu siedmiu sędziów NSA z 2 września 2020 r. (sygn. akt II OSK 3732/18), a co za tym idzie także w orzeczeniu, w związku z którym wniósł skargę do Trybunału, naruszają prawo do sądu. Ograniczają bowiem możliwość uzyskania prejudykatu niezbędnego do wniesienia pozwu do sądu powszechnego z roszczeniem o zapłatę odszkodowania przeciwko jednostce samorządu terytorialnego w oparciu o art. 417¹ § 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740, ze zm.).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

Skarga konstytucyjna jest sformalizowanym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Jej merytoryczne rozpoznanie jest uzależnione od spełnienia warunków wynikających zarówno z art. 79 ust. 1 Konstytucji, jak i przepisów ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK).

W myśl art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK skarga konstytucyjna może być wniesiona po wyczerpaniu drogi prawnej, o ile droga ta jest przewidziana, w ciągu trzech miesięcy od dnia doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia.

Skarżący wniósł skargę w związku z postanowieniem Naczelnego Sądu Administracyjnego z 16 grudnia 2020 r. (sygn. akt [...]). Jego odpis został mu doręczony 13 stycznia 2021 r. Od tego dnia rozpoczął się bieg trzymiesięcznego terminu wniesienia skargi konstytu-

cyjnej, którego ostatni dzień przypadał na 13 kwietnia 2021 r. Skarga konstytucyjna została natomiast złożona w Trybunale 10 maja 2021 r., a więc ze znacznym przekroczeniem terminu ustawowego.

Wskazana okoliczność jest – zgodnie z art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK – podstawą odmowy nadania analizowanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Mając powyższe na względzie Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.